

בדהרבי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

ר'ח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

האם צריך להעלות כהן לקס"ת כשנמצא אז בביהכ"נ, אלא שאינו מתפלל במניין זה

תשובת מרן הגר"י רצאבי שליט"א בשו"ת עולת יצחק ח"ב סי' נ"ה שאלה: בית הכנסת שמתפללים בשחרית שני מניינים זה אחר זה, והכהן דרכו להתפלל עם המניין הראשון אלא שנשאר ללמוד שם אחרי התפילה, ואעפ"כ דורש שיעלוהו שוב לקרות בס"ת ראשון גם במניין זה השני, והציבור טוענים שיעלה ישראל, דהכהן הזה סגי ליה במה שקרא כבר במניין הראשון;

תשובה: אם ידוע וניכר לכולם שהוא לומד עכשיו ולא מתפלל עמהם, כגון שהוא בלא טלית ותפילין, באופן דלא שייך חשש פגם במה שאין מעלין אותו לס"ת, הדבר פשוט שא"צ להעלותו גם עתה, ואין כאן לא משום וקידשתו ולא משום אתי לאיניצווי, מאחר שאין לו קשר ושייכות עם מניין זה, דבכי האי גוונא לא תקון רבנן. הגע עצמך בדין כהן שנשל מנה יפה ראשון, הִמְקֵש לדין זה של לקרוא בתורה **המשך בעמוד הבא**

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום (במדבר כה. יב)

מוכא במדרש הגדול למהר"ד עדני זצ"ל על פסוק זה: גדול הוא השלום, שהרי עשה הקב"ה לפינחס עשרה נסים כשקינא לשמו, ואף על פי כן לא בירכו אלא בשלום, שנאמר הנני נתן לו את בריתי שלום. ואלו הן עשרה נסים שנעשו לו. שהיה זמרי יכול לקדם ולא קידם שלא יסייעוהו בני שבטו. ושהיה יכול לפרוש מן האשה ולא פירש שלא להוציא שם רע על פינחס. ושלא נשמט הברזל מן העץ. ושכיון ודקדק במקום עבירתו. ושכיון בשעת הוצאת שכבת זרע כדי לפרסם חטאו. ושניתן כוח בעץ לסבול שניהו. ושניתן כוח בזרועו לסבול שניהו. ושגבה לו המשקוף. ושנעצר דמם שלא יטוף עליו. ושהיו עתידין להיות ברומח האשה למעלה והאיש למטה ונהפכו מדרבן ונמצא האיש למעלה והאשה למטה. אמר לו הקב"ה לפינחס, פנחס אתה לימדת סניגור על בני בטונך, טול הלחם. אתה כיונת לנקבות האשה, טול את הקיבה. אתה יגעת בזרועך, טול הזרוע. אתה הייתה מטיל שלום בין אדם לחבירו, אתה הוי מברך את בני אדם בשלום, שנאמר וישם לך שלום (במדבר י. כו). אמר רבי שמעון בן לקיש הוא פנחס הוא אליהו. אמר לו הקב"ה אתה נתת שלום ביני ובין בני ישראל בעולם הזה, אף לעתיד לבוא אתה הוא שעתידי ליתן שלום ביני ובין ישראל, שנאמר הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא (מלאכי ג. כג). רבי אליעזר אומר הסב הקב"ה שמו שלפנחס אליהו ז"ל מתושבי גלעד, שעשה תשובת ישראל בהר הכרמל, שנאמר ורבים השיב מעון (שם ב. י), ואומר קנא קנאתי לה' אלד"י צבאות כי עזבו בריתך בני ישראל (מלכים א יב. י). אמר לו שמה בריתך עזוב, אמר לו את מזבחתיך הרסו (שם). אמר לו שמה מזבחתיך הן, אמר לו ואת נביאיך הרגו בחרב (שם). אמר לו הקב"ה והרי אתה קיים, אמר לו ויבקשו את נפשי לקחתה (שם). אמר לו הקב"ה קנאת בשמים, קנאת בהר הכרמל, אין ישראל יכולין לסבול קנאי כמותך, לך שוב לדרכך ונתן לו הקב"ה חיי העולם הזה וחיי העולם הבא, שנאמר בריתי הייתה אתו החיים והשלום (מלאכי ב. ה). עכ"ל.

השלום הוא אחד מהדברים שהעולם קיים וכמאמר רשב"ג (אבות פ"א מ"ח) על שלושה דברים העולם קיים על הדין על האמת ועל השלום שנאמר (זכריה ח. טו) 'אמת ומשפט שלום שפטו בשעריכם'.

אדם צריך למסור עצמו בשביל השלום, גם כאשר הוא צודק ישפיל כבודו למען השלום, וכמו שמוכא על משה רבנו ששלח לקרוא לדתן ואבירם במחלוקת קרח שנאמר (במדבר טו. יב) 'זישלח משה לקרוא לדתן ולאבירם, ופרש"י, מכאן שאין מחזיקים במחלוקת שהיה משה מחזר אחריהם להשלימם בדבר. עכ"ל. וזאת על אף שהיו מועדים לחטוא כנגדו כידוע.

מאידך, כל זאת רק כאשר אין זה כנגד תורת משה, שאם הדבר כנגד דבר ה', אין לשתוק ואדרבה יש להלחם כנגד חילול ה', ואף למסור נפש על זאת והוא הוא השלום. שהרי פינחס מסר נפשו להרוג נשיא שבט מישראל לנגד עיני כל ישראל, על אף שלא ידע שיעשו לו נסים אלו. ואחרי מה שעשה, דיברו עליו רעה, ולכן אמר לו ה' ב"ה 'הנני נתן לו את בריתי שלום', כי הוא השכין שלום ביני ובין בני ישראל. 'שלום', אינו יכול להתפרש לפי רצונותיו של האדם. דמה בנפשך שתי אומות נלחמות זו בזו והחליטו ביניהם לעשות שלום ע"י שבכל יום יוציאו עשרה אנשים מכל אומה ויהרגו אותם. הנה שלום? אלא 'שלום' פירושו, לפי מה שכוונן ואמר יוצר העולם. לפעמים צריך להרוג בשביל השלום, וכמו שמצויים אנו להרוג את אנשי עיר הנידחת ולא להתפשר עמהם. ומזה יובן מדוע גדולי ישראל נלחמים על השבת, גם בערים שאינם שומרות תורה ומצוות ואכמ"ל.

וראשית יש לאדם לתקן עצמו ומידותיו לפשפש בדרכיו, שאכן הוא פועל למען השלום כפי שבוראו חפץ שיהיה. אך אנו עוסקים בחינוך ילדינו וע"כ ניתן את הדגש על זה.

פעמים רבות רואים ילדים שכאשר רבו עם חבריהם או נצטערו מחבריהם, עומדים הם על דעתם וקשה להם להתפייס ולוותר למען השלום. ומאידך יש ילדים מאוד מאוד נוחים, ותמיד מוותרים ואף סובלים למען הזולת ואף למשך זמן. ואם נרצה למיננם נחלקם לשניים. יש ילדים שהם מנהיגים והללו קשה להם מאוד לוותר ולהתפייס (זולת מעטים). ויש ילדים מונהגים, והללו קל להם להתפייס ולוותר, מפני שרוצים להיות עם כולם (ואם יעמדו על דעתם ימצאו עצמם בשולי החברה, או שיוצאו בכלל מהחברה).

גם יש לדעת שמי שנולד בחודשים כסלו, ניסן, אייר ואב, בטבעם קשה להם לוותר, הם עקשנים מאוד ועומדים על דעתם גם כאשר הם **המשך בעמוד האחרון**

יבורך משפע בריכה העליונה, ידידינו הותיק ה"ה **ערן מחסרי** הי"ו, ההולך ומוסיף לטייע לת"ת, ועתה בוכותו ניתן מים צוננים לנפש עייפה. יהי רצון שיתן לו יתברך אלה פעמים טובות מן שמיא, ויראה כל זרעו צדיקים וברים מעדולי הדור הבא, יראים ושלמים עם אריות ימים ושנים, גריאים ודשנים ושמהים לעולמים, אצ"ר.

מחידושי רבותינו

פתרונות לפרשת 'בלק'
אחודה חידה! 'בער' (במדבר כב. ה) חסר וא"ו.
הזוכה בהגרלה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה: טרם נפתרה!

אחורה חידה!
תשנתה מכל שאר השנים
ולמד מפסוקה לציאת מצרים
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

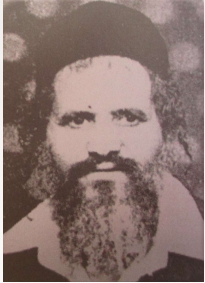
לכן אמור (במדבר כה. יב)

אין לכן אלא שבועה. הנני נתן לו. ר"ת בגי' מילה. את בריתי שלום ס"ת בגי' תן.

מילה ופריעה בגי' תן. לומר לך שרמזו לו הקב"ה שהוא מזומן לכל מצות המילה, שיעמוד הוא ויעלה קרבן המילה לפניו. וזהו שלום שניתן לו חיים לעד לעולם. כמו שאמרנו רז"ל בגמרא ובכל מקום שהיה נגלה לכמה תלמידי חכמים אליהו ז"ל, והוא פנחס, כמאמר רז"ל דהוה קאי ביני קברי גוים. ואמר לו ולא כהן מר? ועתה בעונותינו שנתמעטו הדורות, אינו נגלה אלא לאחד מני אלף לחסידים ואנשי מעשה. כמו שנגלה להראב"ד ז"ל, וכמו רבי שמעון בר יוחאי ז"ל שהיה בא אצלו במערה בכל יום, והיה הוא ורבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו עוסקים ברוזין דאורייתא. והוא אוליף לון מסתרי אורייתא, ולא היה אינשי ידע בהו. וראיה לדבר, כשברח אליהו ז"ל מארץ ישראל לבאר שבע, ואח"כ אל המדבר שנאמר (מלכים א' יט. ג) ויקם וילך אל נפשו, ושם נגלה לו הקב"ה ויאמר לו מה לך פה אליהו, ויאמר לו קנא קנאתי לה' אלד' צבאות כי עברו בריתך בית ישראל וגו'. אמר הקב"ה. אתה מקנא קנאתי בשבטים על גלוי עריות. דכתיב פינחס בן אלעזר. וכאן קנא קנאת. חייך שאין ישראל עושין ברית מילה עד שאתה רואה בעיניך. מכאן התקינו חכמים לעשות כסא לאליהו שנקרא מלאך הברית. שנאמר ומלאך הברית אשר אתם חפצים הנה בא (מלאכי א' ג) וזה ראייה לזה הטפש המכחיש דברי רז"ל ודברי הנביא מלאכי, ואומר שאינו בא אליהו, ומהתל ואומר היכן הוא. ולא הבין שהוא הטיפש שהוא מכחיש דברי הנביא ודברי רז"ל. ועוד תמיהא לי טובא על החכמים שבדור הזה כשאומרים ברכת המילה "על כן בשכר זאת א"ל חי חלקנו צורינו צוה בצוואת קדושים להציל ידירות שאירינו משחת, למען בריתו אשר שם בבשרינו", ואין אומרים למען בריתו וגו', מאי טעמם? והלא כתיב בגמרא בזה הלשון, ומאבת השם יתברך לזרע אברהם אוהבו, חתם בריתו בבשרם לאות ולברית עולם. שנאמר (בראשית י"ג. יג) והיתה בריתי בבשרכם לברית עולם. ר"ל לאות ולמגן בעודם אם כן אין מן הראוי שלא לאמרה, כי מה תהיה הכחשה על גודל מעלת המצוה הזאת אשר היא שקולה ככל התורה. ולא עוד אלא שמה מכחיש הכתוב שאמר והיתה בריתי בבשרכם. ועוד יראה שסובר שהתורה כפשטה, הואיל ודעתו שזה גשמי. וכי תיסק אדעתין שיוכל האדם לדמות התורה והמצות בגשמיות? והלא כתיב (משלי י' כג) כי נר מצוה ותורה אור? וגם כן היא נקראת אות כמו תפלין ושבת שנקראים גם כן אות. א"כ מה חילוק יש בזה, זו נקראת אות וזו נקראת אות? על כרחך שצריך לומר "למען בריתו אשר שם בבשרינו". כמו שראינו בעינינו ושמענו מפי חכמים הרבנים שקדמונו שאומרים למען בריתו. ואין לנו לפקפק על סדר מנהג קדמונינו, ונהיה חכמים בעינינו יותר מהם ונדחה סידוריהם בקש, והם על פי סודות עמוקים אשר נחסרנו מהם בעונות הרבים. כי לא נשאר לנו בדור הזה אפילו אחד מהם ללמוד בסודי התורה. די לנו שנחזיק במה שסידרו לנו ודי. השם ברוך הוא יכפר בעד. ודוק.

(ע"ע החיים לנדרים אלנאף וצ"ל)

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

להצלחת ר'

אברהם בן זכריה
מדויל הי"ו הוא
וכל בני ביתו

בדרכיהם אתהלך...

ערום יעשה בדת (ח"ב)

אחר כך זימן את שני הצדדים לבית הכנסת ושמע את טענותיהם זה בפני זה. אנשי מרי נחום טענו: "קיים סדר קדום בבית הכנסת: תחילה לומדים זוהר, אחר כך רש"י ואחר לומדים פוסקים". ומרי פנחס הכהן טען: "זוהר אין אנו מבינים, רש"י אנחנו יודעים, רוצים ללמוד תלמוד".

רבינו יחי"ה שאל את מרי פנחס שתי שאלות על פסוקים מהתורה "פירוש רש"י עליהם, כדי לראות עד כמה "יודע" הוא רש"י. תחילה שאלו: נאמר בתורה בפרשת משפטים (שמות כ"ב ד') "כי יבער איש שדה או כרם ושלח את בעירו", ועוד נאמר שם (שם ה'): "כי תצא אש ומצאה קוצים וגו'". כיצד מפרש רש"י את ההבדל בין הפסוקים? ענה מרי פנחס הכהן: "כי יבער איש - במזיד, כי תצא אש - בשוגג". ועוד שאלו: נאמר בפרשת כי תצא (דברים כ"ה ה'-ו') "כי ישבו אחים יחדיו, ומת אחד מהם ובן אין לו, לא תהיה אשת המת החוצה לאיש זר, יבמה יבוא עליה ולקחה לו לאשה ויבמה. והיה הבכור אשר תלד יקום על שם אחיו המת, ולא ימחה שמו מישראל". לאיזה "בכור" כוונת הפסוק? מרי פנחס ענה כפשוטו: הבכור שתלד האם. רבינו יחי"ה נטל חומש, וביקש ממרי פנחס לקרוא פירוש רש"י "שודעים אותי". רש"י מפרש: "יובער - יאכל", וכן תרגם אונקלוס וכן רס"ג. והפסוק השני פירש רש"י: "תצא אש - אש ממש". ובפרשת כי תצא פירש רש"י: "הבכור - גדול האחים הוא מייבם אותה". לאחר הקריאה והסבר התשובה, הטיף רבינו מוסר לנוכחים, ובייחוד למרי פנחס, ואמר: שכחתם דברי התנא במסכת אבות (פ"ה מכ"ג): הפוך בה והפוך בה דכולה בה. הטענה ש"שודעים רש"י" אין לה על מה שתסמוך. וגם בשו"ע (סי' רפ"ה סעי' ב') נפסק, כי ירא שמים יקרא פירוש רש"י מדי שבת בשבתו, נוסף לשנים מקרא ואחד תרגום. לבסוף סיכם ואמר: "יימשך המצב הקיים - תחילה ילמדו זוהר, ואלה שלא מבינים לא ילמדו. אחר כך יקראו רש"י, ולאחריו פוסקים או תלמוד, כרצון הרוב".

בשובו לצנעא שלח לאימאם יחיא את סיכומו, שהתקבל על ידי שני הצדדים, בציינו: "בינדך לאשר". האימאם אישר וציינו: "המפר הסכם זה, יענש בכל חומר הדין".

(ראש מיני ח"ג)

פניני הלכה

המשך מהעמוד הקודם

ראשון, אם יכנס הכהן לסעודה שאינו שייך אליה, וכי מצוה ליתן ראשון. אלא פשיטא דאינו אלא בגוונא שיש נדון מי ראשון ומי שני וכו', אז מקדמינן ליה לכהן. אבל כשאינו אפילו אחרון, מאחר שאינו מזומן כלל לסעודה זו, אין צריך ליתן לו כלל (וכשאיין בזה חסרון דרך ארץ וכיוצא). כן הדבר הזה: ומעין זה מצאתי באשל אברהם סימן קל"א שחתן שאינו מתפלל בין המתפללים אז, ולא הניח כלל טלית ותפילין כי דעתו להתפלל עם מניין שיתפללו אח"כ, אין לימנע מלומר נפילת פנים בגללו. כי רק כשיתפלל עמהם גם כשאינם שווים במקום אחד שייך צירוף, משא"כ כשהוא לומד והם מתפללים. ומ"מ על צד היותר טוב שיצא החתן לחוץ ללמוד בחדר הסמוך ע"ש. ווע"ע שו"ת אבני ישפה סימן כ"א, ושו"ת רבבות אפרים ח"ה סימן פ"ו. וברור דהוא הדין הכא, אף שאין העניינים שווים להדדי:

והנה בעובדא שבאה עליה השאלה, לא נשא את כפיו בחזרת התפילה. מיהו אפילו היה נושא את כפיו, והו לקיים מצוה (עיין משנ"ב סימן קכ"ח ס"ק י"א), אבל כאן רצון הציבור למנוע כדי שיוכז יותר ישראלים לעלות לספר תורה, והדין עמהם:

וכן יש לדון בגבאי צדקה המחזר על בתי כנסיות שהוא כהן, ואירע שנכנס לבית הכנסת לאסוף צדקה בעת ובעונה שעומדים להעלות ישראל לקרות ראשון, שאין צריכים לקרותו לס"ת. והא דאייתא בשלחן ערוך סימן קל"ה סעיף ו', אם נכנס הכהן לבית הכנסת אחר שהתחיל הישראל לברך ברכה"ת וכו' פשוט דלא מיירי בבי האיי גוונא, וכן מוכח מהאחרונים שם:

לעילוי נשמת
מרדכי בן שלמה חסיד
ובן עמי בן בנימין עוזיירי, תנצב"ה

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לרפואת
יוסף בן משה דנין
בשכחע"י

סיבת התעוררות עליית אבותינו שעלו בשנת תרמ"ב לארצנו הקדושה

כתב מהר"ר יוסף יצחק הלוי זצ"ל בחיבורו 'קורות הזמן בתימן' עמ' 80 בזה"ל:

מעשה שהיה בשנת התרל"ט לבריאת עולם. לפי הקבלה מאבי, מת איש עני תלמיד חכם ירא ה' מאד (מארי שלום נקאש), והניח אשה ובן ששמו עמנואל נקאש. ושם האשה תורכיה בת השאש. לאחר פטירתו היה נראה בלילה לאשתו בת השאש. ושומעת כדברו אליה שהוא קול בעלה. ואלה הדברים שהיה מדבר אליה: "קומי עלי ירושלים" ושוב כמה פעמים חוזר ונראה אליה, ומדבר אליה: "קומי עלי ירושלים" ומאיים עליה בהכאות, עד לרוב פחדה באה לספר לזקני הרב שלום מנצורה שהיה יודע לפתור השאלות.

ויקבע לה זמן למחרת. וישאל כדרכו הרגיל, לשאת כפיו ועיניו לשמים. וישיבוהו (מן השמים) כי בא מועד כי עת לחננה. ולכן עמד והזמין מרבני ועיני העדה לדעת מה לעשות בכדי להסייע את הזקנה ואת בנה עמנואל אלנקאש לירושלים. לפי שבאותו הזמן לא ידעו היהודים איפה הדרך לירושלים, מגודל הגלות הארוך והמר. אבל נמצא איש שהוא יחיד בדורו, אשר מכבר נכנס למדינות ושמו הרב יוסף מסעוד. וישלחו לו לבא אל הועדה הרבנית.

וכשבא לפני הועדה הרבנית ויספרו לו ויאמרו על אודות האשה הזקנה בת השאש ובנה היחידי עמנואל אלנקאש, בענין המעשה, שהזקן (מארי שלום) נקאש הנפטר נראה אל אשתו הזקנה בלילה ומדבר אליה: "קומי עלי ירושלים" ואם לא, יכה אותה מכות קשות.

ובכן הועדה הרבנית, שנשיאה הנכבד הרב שלום מנצורה, שאל להרב יוסף מסעוד: האם יש לו ידיעה איפה ירושלים נמצאת ואיה מקומה. ויענה הרב יוסף מסעוד: כשנכנסתי למדינות הים עברתי גם לארץ ישראל דרך יפו. כשהייתי ביפו שאלתי איפה נמצאת ירושלים, ונתעכבתי שם עד שהשגתי חברים יהודים שיסעו לירושלים. והלכתי עמהם בדרך עד שהגעתי אליה. וגם כן התפללתי שם על יד הכותל המערבי. אבל ראיתי אותה כעיר קטנה ורוב יושביה ערבים ונוצרים. שכונת היהודים נפרדת לבדה. וזה שראיתי מצב ירושלים.

כשמוע חברי הועדה את דבריו, בקשו ממנו לעשות חסד עם הזקנה בת השאש היא ובנה עמנואל נקאש, להיות להם מורה דרך ולהסיעם לעיר הקודש ירושלים. וימאן הרב יוסף מסעוד לעשות זאת מפני שאין לו כסף להוצאת הדרך. ולכן הפרישו לו חמישים ריאל מקופת ההקדש של כלל יהודי צנעא.

ואחרי שקבל הרב יוסף מסעוד חמישים ריאל מועד הרבנות, חיבב עצמו להיות מורה דרך לבת השאש ובנה עמנואל נקאש, עד שיביאם לעיר הקודש ירושלים.

ויהי כראות כל יושבי עיר הבירה צנעא את הרב הנזכר עם בת השאש ובנה, שהם מתכוונים לנסוע לארץ ישראל, נכנס רגש בלב היהודים, בהשתוקקות עצומה, ועמדו למכור את רכושם זה מזה בחצי המחיר. ויבז כל כלי חמדתם בעיניהם מכלי כסף וזהב ונחשת, וכלי מצעות נאים וטובים, ואבנים טובות ומרגליות. וגם כן אחרי כן כשראה הרב יוסף מסעוד את דברי ועדת הרבנים, שהחליטו גם הם לקום ולמכור בתיהם וכל רכושם ולעלות לארץ ישראל, על פי תשובת השאלה ששאל הרב שלום מנצורה מן השמים, והשיבוהו כי עת לחננה כי בא מועד. ולכן קבל עליו אחריות לנסוע עם הזקנה בת השאש ובנה עמנואל נקאש ולהביאם אל תוך עיר הקודש ירושלים ת"ו. וזה היה בשנת התר"ם לבריאת עולם.

ויהי כשמוע אנשי עיר הבירה צנעא את הדברים האלה, נכנס הרגש בלב כל יהודי צנעא. ובאותה תקופה עמדו כל מי שיוכל למצוא את דרכו לעלות לארץ ישראל בהקדם האפשרי, ולנצל את ההזדמנות למהר לנסוע עם הרב יוסף מסעוד ובת השאש ובנה עמנואל.

ביתים נתאספה שיירה קרוב לשלוש מאות נפש והמשיכו את דרכם דרך מערב. ואלו המסעות כשיצאו מעיר צנעא: ביום הראשון לנסיעתם, שהוא יום שלישי בשבוע, חנו בכפר מתנה. ביום הרביעי נסעו ממתנה וחנו בכפר מפחק. ביום החמישי נסעו ממפחק וחנו בעיר מנאכה. אשר במחוז חראז. ועיר מנאכה הערבית.

על ידה עיר יהודית. אנשי מסחר מהוגנים ומקבילים אורחים. ויעשו שבת קודש אצלם במנוחה כל השיירה. וביום ראשון השכימו בבוקר לנסוע מעיר מנאכה, ויחנו בכפר חגילה. משם נסעו ביום השני ויחנו בכפר באגיל. מכפר באגיל נסעו ביום השלישי אחרי הצהרים, ומפני החום הלכו בלילה. ויגיעו בבקר אל עיר הנמל אלחדידה ביום הרביעי, ויחנו שם.

ובענין נסיעתם. שם היו ביניהם זקנים וזקנות ררות ויולדות חולים שאינם יכולים לנסוע על חמור, היו עושים להם ארגזים ובהם חלונות, ומעמיסים הארגזים על הגמלים, ומשימים בהם את הנחשלים. והיו אוכלים ושותים וישנים ומדברים זה עם זה על הגמלים עד מקום חניתם.

וימצאו אניה, שמה אניה נאמסה, ויתנו שכרה להסיעם מעיר חרדיה דרך הים בתנאי להביאם לעיר יפו. ובעד כל נפש מבין עשרים שנה ישלמו שתי לירות זהב ממתבע תורכיה. ויתעכבו באניה שבעה ימים עד שהגיעו ליפו, ומשם נסעו לירושלים. ובסך הימים ששהו בדרך, מיום צאתם מעיר צנעא עד שהגיעו לירושלים, שלושה שבועות. וכלל הוצאת הדרך יעלה לכל נפש מבוגר חמש לירות זהב ממתבע תורכיה.

וביון שהגיעו לעיר הקודש ישבו בפתח העיר, מאין מכיר להם. אבל הרב יוסף מסעוד נכנס אצל כולל ירושלים הראשי ויספר לו על אודות המעשה בפרט, בענין הזקנה בת השאש, שאחרי מות אישה החכם הירא שמים מארי שלום נקאש, היה מציק בחזיון לילה להכריחה לעלות לירושלים ת"ו, עד שלרוב דוחקה הלכה להרב שלום מנצורה. ועמד הרב הנזכר והכין את עצמו לשאול מן השמים על פי הדברים האלה. והיתה התשובה, כי עת לחננה כי בא מועד. וגם סיפר לו על ששלחו לו ועד הרבנים בצנעא ובקשו ממנו האם יש לו ידיעה איה ואיפה היא נמצאת ירושלים. ויען להם: כן, הוא כבר נכנס לארץ ישראל וגם לירושלים. וישמע אליהם ויסע הוא וכל משפחתו יחד עם בת השאש ובנה עמנואל נקאש להורות לפניהם הדרך. וגם נלוו עמהם שיירה קרוב לשלוש מאות נפש, והנם עתה נמצאים בפתח ירושלים באין מכיר להם.

ויהי כשמוע הרב הראשי של ירושלים את הדברים האלה, ויצא אליהם אל שער העיר, וירא והנה לפניו עדה מיוחדת בדמותה אשר לא ראה כמוה במדינות. וישאל להם לשלום. אבל התחיל לבחון אותם בענייני סדריהם ומנהגם. ויראו לו את ספרי הקודש וסדורי התפלה המסורים בידם על פי תקנת עזרא הסופר ובית דינו, שהם אנשי כנסת הגדולה.

אחרי כן קרא לאנשים, מאותם שכבר נשלחו לארץ תימן לגבות נדבה בעבור עמלי תורה שבארץ ישראל. ויגידו לו לאמר, שכן היא דמותם של יהודי תימן, על פי מה שראום שמה. וביון שנתבררו הדברים, שהם מהעדה האצילה והמיוחסת ביהדותה וכשרונה, המקובל מפי רבניה וזקניה מדור דור עד ימי סוף בית ראשון, שהיו חכמים וידעו ברוח בינתם שבית המקדש קרב זמנו ליחרב על ידי נבוכדנצר, ובאותה תקופה עמדו ונמלטו על נפשם, ויצאו לארץ תימן דרך דרומה של ארץ ישראל, שהיא מקצה ארץ אדום.

ולכן עמד ונטפל בהם הרב הראשי, והמציא להם בתי דירה ואף בנקיקי הסלעים. אבל כל העדה הנמצאת היו מחזיקים במנהגם העתיק, המסור בידם מאבותם ואבות אבותם, בענייני כלל הדתיות, ושמירת שבת כהלכתה, וזמני החגים וקביעת חדשים ועיבור שנים, וצחות לשונם בקריאת התורה ושעמיה ונקודותיה ודקדוקיה, ונגינות התפילה של כל זמן, לפי שיש חלוקי נגינות. בתפילת השחר יש תנועה [נגינה] מיוחדת. בתפילת הערב יש נגינה מיוחדת. בתפילת שבת קודש וימים טובים כמה ענייני נגינות, לקיים מה שאמרו חז"ל שחייב האדם לשבח לפאר ולהודות ולהלל וכו'.

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,

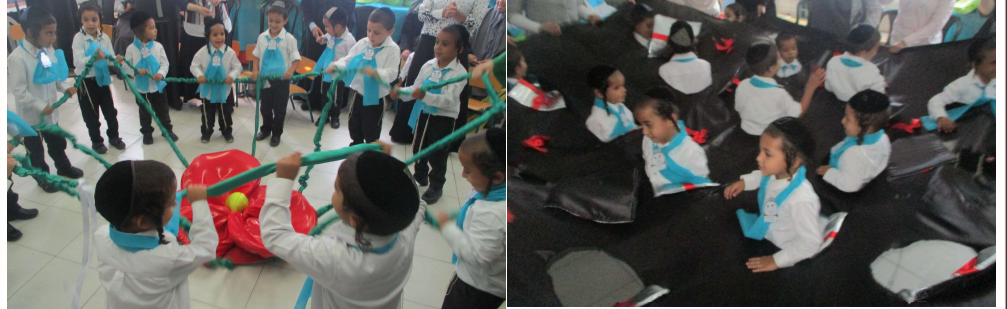
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,

יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

מראות
ממסיבת
סיום שנה
בגן

ילדי גן גילאי שלוש שסיימו בס"ד ללמוד את כל האותיות חגגו מסיבת סיום אותיות

תלמידי כיתה ג'
הזדרזו לתת
למחנכס את
מתנת סוף שנה,
עתה. מפני ימי בן
המצרים שיתחילו
שבוע הבא

בנתיבי החינוך

המשך מהעמוד הראשון ניוזקים מזה.

מחובתינו לחנך ילדינו לדעת לוותר ולהסביר להם שמוותור לא מפסידים, ולשלב בזה סיפורים ועובדות מגדולי הדורות. ואדרבה מי שעומד על דעתו, הוא המפסיד הגדול, שמלבד שלא עובד על מידותיו אלא אדרבה מקנן בלבו מידות לא טובות (דעם ישראל רחמנים בני רחמנים), ולא עוד מפסיד את החברה שסביבו שסולדים מהתנהגותו, ואם לא אומרים לו זאת בפיהם, בלבם בזים לו. ועצה טובה להצליח עם ילדים אלו, להציע להם לקחת פנקס ולכתוב יום יום את הפעמים שהתגברו על עצמם ולא עמדו על דעתם, ומידי פעם לשבת עמו על הפנקס ולשבחו. ומאידך, הילדים אשר תמיד הם מוותרים, צריך להדריכם ולהזהירם שלא תמיד טוב לוותר, ולפעמים צריך לעמוד כנגד כולם גם אם זה קשה, כגון אם החברים יזומים לעשות תעלול שאינו לרצון ה' ב"ה, להוכיחם ולכלל הפחות לא להיות עמהם, דאוי לרשע ואוי לשכנו. ויש להרחיב בדוגמאות רבות אך העלה קצר מהציע, וכל ערום ירחיב אפיקו. ויזכור האדם, שמה שמחנך בנו בעודו טליא, זה מה שילך עמו לעתיד. וכשמדבר עם ילדיו על עניינים אלו, יתפלל בטרם עת, שיכונן ה' בפיו לדבר נכונה ויכנסו הדברים כמים ערבים לנפש צמאה.

חכמי תימן

הרב אהרון בן שלמה פצל זצ"ל
כיהן כד"ר בעיר רדאע בערך
בשנות תק"י.

תמונת פתע..
גם כשהרב לא נמצא בכיתה,
עושים מלאכתם נאמנה

התודה...

הברכה...

לאיש היקר והנעלה,
עושה רבות למען הכלל
בשמחה רבה, ומשמח את
תלמידי הת"ת במיני מאפה
ה"ה **רפאל צגרי** הי"ץ
יהי רצון שיזכה להגדיל חסדיו
הרבים לאנן סוף ולאנן תכלה,
כפי רצונו יתברך ויתעלה,
ויראה כל זרעו
זרע ישרים מבורכים,
עושים רצון אלודים
באהבה וביראת שמים,
בשמחה ובטוב לגב
מתוך חיים ארוכים
דשנים ורעננים, אך"ה.

הערות. הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או במייל:
e0504150896@gmail.com

לזש"ק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזש"ק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה